Dosarul nr. 2a-4945/21
2-13153474-02-2a-30122021
Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, Judecător – C. Vîrlan

D E C I Z I E

11 aprilie 2023 *****

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul Cotruță Iurie
Judecătorii Braga Angela și Țurcan Ion
Grefier Lungu Eduard

examinând în ședință publică, apelul declarat de *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 iunie 2019, prin care acțiunea a fost respinsă, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

Pretențiile reclamantului:

La 20 decembrie 2013, ***** a depus cerere de chemare în judecată către ***** cu privire la încasarea datoriei în sumă de 117 000 dolari SUA și 23 875 Euro, în valută națională conform cursului oficial al BNM la momentul executării hotărârii și, compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 10 noiembrie 2008, i-a împrumutat lui***** suma de 15 000 euro, pe un termen nedeterminat, cu condiția achitării dobânzii de 3,5% lunar, iar la 26 decembrie 2008 i-a mai împrumutat 50 000 dolari SUA, pe un termen nedeterminat, cu condiția achitării dobânzii de 2,5% lunar.

Pentru ambele sume i-a fost eliberată recipisă, totodată debitorul promițându-i că-i va restitui banii împrumutați la prima solicitare.

La 07 aprilie 2011, ***** i-a restituit suma de 5 000 euro cu titlu de dobândă, la 10 mai 2011 i-a restituit încă 15 000 euro și la 05 august 2011 suma de 500 dolari SUA, asigurându-l că până la sfârșitul anului 2013 îi va restitui toată datoria cu dobânzile corespunzătoare.

Însă, la 16 iulie 2013, ***** a decedat, iar soția lui, *****, care este succesor de gradul I, nu dorește să discute despre datoriile soțului, nu-i oferă informații despre succesiune și nici copia certificatului de deces.

La 25 februarie 2016, reclamantul a depus cerere de concretizare a acțiunii, solicitând încasarea de la ***** (fiica lui *****) a datoriei în mărime de 117 000

dolari SUA și 23 875 euro, și compensarea cheltuielilor de judecată, invocând că anume ***** a moștenit succesiunea lăsată de *****.

În susținerea cererii de concretizare a indicat că, în rezultatul interpelării de către instanță a informației referitor la deschiderea dosarului succesoral și succesorilor care au acceptat succesiunea, s-a constatat că unicul moștenitor al lui ***** este *****, care însă a ignorat obligația prevăzută de art. 1543 din Codul civil, de a înștiința creditorii despre deschiderea succesiunii.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe prevederile art. 871, 872, 1540 din Codul civil și art. 38, 85, 166, 167, 174,175 din Codul de procedură civilă.

Aprecierea primei instanțe:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 04 iunie 2019, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de *****, cu anularea măsurilor de asigurare a acțiunii aplicate prin încheierea din 16 iunie 2017 și ridicarea sechestrelor aplicate asupra bunurilor ***** și a celor înregistrate după *****.

Argumentele apelatului:

La 27 iunie 2019, prin intermediul oficiului poștal, ***** a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea cererii de apel s-a invocat că, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, iar normele de drept material sau normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat.

Astfel apelantul consideră eronată concluzia instanței de fond că cererea de chemare în judecată a fost înaintată cu încălcarea termenului stabilit, or, instanța a calculat termenul de la data decesului lui ***** și nu de la ziua când apelantul a aflat despre deschiderea succesiunii.

Totodată, prima instanță a reținut că numai prin scrisoarea nr. 53 din 30 noiembrie 2015 notarul public ***** a informat că la 15 ianuarie 2014 a fost deschis dosarul succesoral nr. 459891/3-2014, unicul moștenitor care a acceptat succesiunea este fiica decedatului *****.

În această ordine de idei, apelantul a menționat că dosarul succesoral a fost deschis la 15 ianuarie 2014, adică deja după depunerea acțiunii în instanța de judecată, iar despre faptul deschiderii dosarului succesoral și cercul moștenitorilor a aflat la 30 noiembrie 2015.

Respectiv, consideră că termenul de prescripție pentru înaintarea pretențiilor față de intimata ***** a început să curcă de la 30 noiembrie 2015.

Mai mult ca atât, apelantul a menționat că *****, cunoscând despre datoriile lui *****, deja la 15 ianuarie 2014 avea obligația legală să-l înștiințeze în ordinea stabilită despre deschiderea succesiunii în ordinea prevăzută de art. 1543 din Codul civil, însă intimata în mod intenționat nu a îndeplinit această obligație legală.

De asemenea, apelantul a susținut că de mai multe ori a solicitat informația despre deschiderea dosarului succesoral de la Centrul de Informații Juridice al Ministerului Justiției al RM și notarul *****, însă primea de fiecare dată refuz, doar prin intermediul instanței de judecată a primit informația despre deschiderea dosarului succesoral și cercul moștenitorilor.

- Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2020, a fost admis apelul declarat de ***** și casată hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 iunie 2019, cu emiterea unei noi hotărâri prin care:

S-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a încasat din contul ***** în beneficiul lui ***** datoria contractuală în sumă de 117 000 dolari SUA și 23 875 euro, în valută națională, conform cursului oficial BNM la momentul executării hotărârii.

S-au încasat din contul ***** în beneficiul lui ***** cheltuielile de judecată, compuse din: 25 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru achitarea taxei de stat în prima instanță; 1 500 lei cu titlu de cheltuieli pentru achitarea taxei de stat în instanța de apel; 70 lei cu titlu de cheltuieli pentru citarea publică.

- Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 15 decembrie 2021, s-a admis recursul declarat de ***** și s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2020, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Argumentele părților în cadrul ședinței de judecată:

Reprezentantul apelantului, ***** avocatul ***** în ședința instanței de apel a solicitat admiterea cererii de apel în sensul formulat.

Intimata, ***** în ședința instanței de apel în instanța de apel nu s-a prezentat fiind legal citată din care considerente Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa acesteia.

Aprecierea instanței de apel:

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma materialelor din dosar și în raport cu prevederile legislației în vigoare, instanța de apel consideră, că apelul este întemeiat și pasibil de admitere, cu casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărârii de admitere a acțiunii. La această concluzie instanța de apel a ajuns, reieșind din următoarele rațiuni.

Potrivit art.373 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Conform art.385 lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul și să caseze integral sau parțial hotărârea primei instanțe, emițând o nouă hotărâre.

În conformitate cu art. 386 alin. (1) lit. a), c) și d) din Codul de procedură civilă, hotărârea primei instanțe se casează sau se modifică de instanța de apel dacă circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii nu au fost constatate și elucidate pe deplin; concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sânt în contradicție cu circumstanțele pricinii; normele de drept material sau normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat.

Instanța de apel mai menționează, că, conform prevederilor art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Potrivit art. 6 CEDO, instanței judecătorești î-i este atribuită obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora și fără a fi înțeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos). Din interpretarea art. 6 al CEDO, se reține că, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora.

După cum rezultă din materialele cauzei, la 10 noiembrie 2008, ***** i-a împrumutat lui *****, pe un termen nedeterminat, suma de 15 000 euro cu o dobândă de 3,5% lunar, iar la 26 decembrie 2008 ***** i-a împrumutat lui ***** suma de 50 000 dolari SUA, cu o dobânda lunara de 2,5%.

Totodată, din înscrisurile cauzei se desprinde faptul că la 16 iulie 2013, ***** a decedat, fapt confirmat prin copia certificatului de deces nr. DC IV 1128900.

Astfel, invocând faptul că la 07 aprilie 2011, ***** i-a restituit suma de 5 000 euro cu titlu de dobândă, la 10 mai 2011 i-a restituit încă 15 000 euro și la 05

august 2011 suma de 500 dolari SUA, însă restul datoriei nu i-a fost achitată, la 20 decembrie 2013, ***** a depus cerere de chemare în judecată către ***** cu privire la încasarea datoriei în sumă de 117 000 dolari SUA și 23 875 Euro, în valută națională conform cursului oficial al BNM la momentul executării hotărârii și, compensarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior, ținând cont de faptul că potrivit scrisorii notarului public *****, nr. 53, din 30 noiembrie 2015, se atestă faptul că la 15 ianuarie 2014, a fost deschis dosarul succesoral nr. 459891/3-2014, unicul moștenitor care a acceptat succesiunea în urma decesului lui ***** fiind fiica acestuia, *****, la 25 februarie 2016, ***** a depus cerere de concretizare a acțiunii solicitând încasarea de la ***** a datoriei în mărime de 117 000 dolari SUA și 23 875 euro.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 04 iunie 2019, a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de *****, cu anularea măsurilor de asigurare a acțiunii aplicate prin încheierea din 16 iunie 2017 și ridicarea sechestrelor aplicate asupra bunurilor ***** și a celor înregistrate după *****.

În materie de drept, potrivit art. 1543 din Codul civil (în redacția legii de până la modificările din 01 martie 2019) moștenitorii sunt obligați să înștiințeze creditorii celui ce a lăsat succesiunea despre deschiderea succesiunii dacă au cunoștință despre datoriile defunctului.

De asemenea, potrivit art. 1544 din Codul civil, în termen de 6 luni din ziua când au aflat despre deschiderea succesiunii, creditorii celui ce a lăsat moștenirea trebuie să înainteze pretenții către moștenitorii care au acceptat succesiunea, indiferent de scadența acestor pretenții. Dacă nu știau despre deschiderea succesiunii, creditorii celui ce a lăsat moștenirea urmează să înainteze pretenții moștenitorilor în termen de un an din momentul începerii curgerii termenului de înaintare a pretențiilor. Nerespectarea dispozițiilor alin. (1) și (2) atrage pierderea de către creditori a dreptului de înaintare a pretențiilor.

Respectiv, obligația de notificare a creditorilor revine moștenitorilor, dacă ei sunt cunoscuți cu existența datoriilor ce revin celui ce a lăsat moștenirea. Importanța reglementării obligației moștenitorului de a înștiința creditorii urmează a fi corelată cu prevederile art. 1544 din Codul civil, care limitează termenul de înaintare a pretențiilor de către creditori.

Astfel, analizând argumentele din cererea de apel în coroborare cu prevederile legale citate supra, Colegiul civil consideră ca fiind neîntemeiat raționamentul primei instanțe cu privire la faptul că acțiunea a fost depusă tardiv, deoarece, reclamantul/creditor s-a adresat cu prezenta acțiune, la 20 decembrie 2013, către ***** (soția debitorului - *****), din motiv că nu era cunoscut moștenitorul legal a defunctului, iar după recepționarea scrisorii notarului public ***** nr. 53 din 30 noiembrie 2015 prin care a fost informat că la 15 ianuarie 2014 a fost deschis dosarul succesoral nr. 459891/3-2014, ***** ș-a concretizat cererea de chemare în

judecată, formulându-și pretențiile față de succesorul debitorului, fiica *****.

Totodată, ținând cont de indicațiile Curții Supreme de Justiție, reflectate în decizia din 15 decembrie 2021, instanța de apel ține să menționeze că, potrivit art. 8 alin. (1) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sunt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile generale și de la sensul legislației civile.

Conform art. 9 alin. (1) din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Potrivit prevederilor art. 512 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să execute în concordanță cu prevederile art. art. 9, art. 513, art. 572 din cod, obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună credință, la locul și în momentul stabilit. Buna-credință este o cerință legală, potrivit căreia părțile contractante trebuie să își execute obligațiile asumate astfel încât efectele contractului să corespundă în cel mai înalt grad, voinței lor reale. Ea se manifestă printr-o activitate onestă, loială și de totală încredere reciprocă pe întreaga perioadă de existență a obligației, inclusiv și la momentul executării.

În conformitate cu art. 514 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 572 alin. (1), (2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Totodată, potrivit art. 666 alin. (1) din Codul civil, contractul este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice, iar potrivit art. 667 alin. (1) din Cod, părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele normelor imperative de drept, contracte și pot stabili conținutul lor. Dacă, în scopul protecției intereselor prioritare ale societății sau ale unui individ, efectele unui contract depind de încuviințarea autorităților statului, limitările și condiționările trebuie reglementate prin lege.

La fel, instanța de apel consideră că, efectul general al oricărei obligații este de a da creditorului dreptul de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat. Esența acestui principiu este faptul că obligațiile se consideră executate în mod corespunzător, dacă sunt respectate toate condițiile prevăzute în actul din care au luat naștere, precum ar fi cele privitoare la obiectul, subiectele, locul, timpul și modul de executare, condițiile cărora trebuie să corespundă

executarea obligațiilor, determinate de lege sau contract. Buna-credință este o cerință legală, potrivit căreia părțile contractante trebuie să-și execute obligațiile asumate astfel încât efectele contractului să corespundă, în cel mai înalt grad, voinței lor reale.

Suplimentar, potrivit art. 774 alin. (1) din Codul civil (în redacția din 01 martie 2019), în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute.

Conform art. 775 alin. (1) din Codul civil (în redacția din 01 martie 2019), debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Potrivit art. 776 din Codul civil (în redacția din 01 martie 2019), obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii, iar potrivit art. 992 alin. (1) din Cod, contractul este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Conform art. 867 din Codul civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date. Contractul de împrumut este gratuit dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

Potrivit art. 871, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul și în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul și până la expirarea termenului. Împrumutatul trebuie să restituie bunuri de calitatea și în cantitatea bunurilor primite și nimic mai mult, chiar dacă prețurile au crescut ori au scăzut. În cazul în care a împrumutat o sumă de bani, împrumutatul are obligația de a restitui suma nominală primită fără a ține cont de variațiile valorii banilor. Dacă în contractul de împrumut nu este stabilit nici termenul de restituire, nici termenul de preaviz, împrumutul trebuie restituit în decursul a 30 de zile de la data la care împrumutatul a primit cererea de restituire.

În conformitate cu art. 872 din Codul civil, în cazul în care împrumutatul nu restituie în termen împrumutul, împrumutătorul poate cere pentru întreaga sumă datorată o dobândă în mărimea prevăzută la art. 619 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Dacă în contract este prevăzută restituirea împrumutului în rate și împrumutatul nu restituie în modul stabilit nici cel puțin o rată, împrumutătorul poate cere restituirea imediată a întregului împrumut și a dobânzii aferente. În cazul în care nu poate restitui bunul, împrumutatul trebuie să plătească valoarea acestuia calculată în funcție de locul și timpul executării obligației.

Potrivit art. 873 din Codul civil, în cazul în care împrumutatul nu-și respectă obligațiile privind garantarea restituirii bunului, împrumutătorul poate cere restituirea lui imediată și a dobânzii aferente.

În altă ordine de idei, potrivit art. 617 din Codul civil, dacă nu execută obligația în urma somației primite după scadență din partea creditorului, debitorul se consideră în întârziere ca urmare a somației. Nu este necesară somație în cazul în care: a) este stabilită o dată calendaristică pentru executarea obligației; b) înaintea executării obligației trebuie să aibă loc un eveniment, iar perioada pentru executarea obligației este stabilită astfel încât poate fi calculată calendaristic de la producerea evenimentului; c) părțile au convenit expres că debitorul este în întârziere la expirarea termenului la care trebuia să execute, fără îndeplinirea vreunei formalități; d) obligația, prin natura sa, nu putea fi îndeplinită decât într-un termen determinat, pe care debitorul l-a lăsat să expire fără a executa; e) debitorul obligației cu executare succesivă refuză sau omite în mod repetat să o execute; f) obligația de a nu face nu se execută; g) este evident că somația nu va avea nici un rezultat; h) intrarea în întârziere se justifică din motive întemeiate, luându-se în considerare interesele ambelor părți; i) debitorul a declarat în scris că nu dorește să execute obligația. În cazurile menționate la alin. (2) lit. a) și b), orice înțelegere asupra unui termen care ar afecta grav una din părți este nulă. Debitorul este în întârziere dacă nu execută obligația în termen de 30 de zile de la scadență și de la intrarea unei note de plată sau unei alte invitații de plată similare. Această dispoziție se aplică debitorului consumator numai dacă în nota de plată sau în invitația de plată similară este indicat în mod special efectele menționate. Debitorul nu este în întârziere atât timp cât prestația nu a avut loc din cauza unor împrejurări neimputabile debitorului.

Potrivit art.624 din Codul civil, clauza penală (penalitatea) este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun. Prin clauză penală se poate garanta numai o creanță valabilă. Clauza penală poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate. Părțile pot conveni asupra unei clauze penale mai mari decât prejudiciul. Debitorul nu este obligat să plătească penalitate în cazul în care neexecutarea nu se datorează vinovăției sale.

Conform art.625 din Codul civil, clauza penală se face în scris. Nerespectarea formei scrise atrage nulitatea clauzei penale.

Articolul 869 din Codul civil, prevede că, în baza contractului de împrumut, părțile pot prevedea și plata unei dobânzi, care trebuie să se afle într-o relație rezonabilă cu rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei. Înțelegerea asupra dobânzii prin care se încalcă dispoziția alin. (1) este nulă. Se plătește dobândă la expirarea fiecărui an pentru perioada dintre momentul încheierii contractului și cel

al restituirii împrumutului dacă în contract nu este prevăzut altfel. În cazul în care împrumutatul nu plătește dobânda în termen, împrumutătorul poate cere restituirea imediată a împrumutului și a dobânzii aferente.

Reieșind din circumstanțele de fapt și normele de drept citate supra, ținând cont de recipisa anexată la dosar, prin care se confirmă faptul că la 07 aprilie 2011, ***** i-a întors lui ***** suma de 5000 euro, la 10 mai 2011 i-a întors suma de 15 000 euro și la 05 august 2011 i-a întors suma de 500 dolari SUA, Colegiul civil consideră că pretențiile lui ***** sunt întemeiate urmând a fi admise în următoarea formulă:

- Datoria în sumă de 2680 euro (două mii șase sute optzeci) euro și 50 000 (cinci zeci mii) dolari SUA;
- Dobânda contractuală în sumă de 1384 (o mie trei sute optzeci și patru) euro [*10 mai 2011 – 20 decembrie 2013 = 31 luni X 1.66% = 51,65% X 2680 euro = 1384 euro*] și 49 500 (patruzeci și nouă mii cinci sute) dolari [*26 decembrie – 20 decembrie 2013 = 60 luni X 20%/an = 100% - 50 000 – 500 = 49500 dolari*]
- Dobânda de întârziere în sumă 2070,56 (două mii șaptezeci) euro, 56 cenți și 38 629,79 (treizeci și opt mii șase sute douăzeci și nouă) dolari SUA, 79 cenți [*luând în considerație nota informativă a executorului judecătoresc Talmaci Roman din 15 octombrie 2021 și, respectiv, calculul pentru perioada 11 noiembrie 2008 – 01 iunie 2022 a dobânzii de întârziere*] exprimați în lei moldovenești la data executării hotărârii.

Subsecvent celor expuse supra, Colegiul civil menționează, că potrivit art. 94 alin.(1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Instanța de apel, constată că urmează a fi dispusă încasarea din contul intimatei ***** a cheltuielilor de judecată suportate de apelantul *****, și anume: - 50 000 lei cu titlu de taxă de stat achitată în prima instanță.

În conformitate cu art.385 lit. c) CPC Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e :

Se admite apelul declarat de *****.

Se casează integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 iunie 2019, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și

compensarea cheltuielilor de judecată și se pronunță o nouă hotărâre prin care:

Cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată se admite parțial.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui *****, datoria în sumă de 2680 euro (două mii șase sute optzeci) euro și 50 000 (cinci zeci mii) dolari SUA, dobânda contractuală în sumă de 1384 (o mie trei sute optzeci și patru) euro și 49 500 dolari (patruzeci și nouă mii cinci sute), dobânda de întârziere în sumă 2070,56 (două mii șaptezeci) euro, 56 cenți și 38 629,79 (treizeci și opt mii șase sute douăzeci și nouă) dolari SUA, 79 cenți exprimați în lei moldovenești la data executării hotărârii.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui ***** taxa de stat în sumă de 50 000 (cincizeci mii) lei, în rest pretențiile se resping.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la comunicare, prin intermediul Curții Supreme de Justiție.

Președintele completului Cotruță Iurie

Judecătorii Braga Angela

Țurcan Ion.

Dosarul nr. 2a-4945/21 2-13153474-02-2a-30122021
Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, Judecător – C. Vîrlan

D I S P O Z I T I V U L
D E C I Z I E I

11 aprilie 2023 *****

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul Cotruță Iurie
Judecătorii Braga Angela și Țurcan Ion
Grefier Lungu Eduard

examinând în ședință publică, apelul declarat de *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 iunie 2019, prin care acțiunea a fost respinsă, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art.385 lit. c) CPC Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e :

Se admite apelul declarat de *****.

Se casează integral hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 iunie 2019, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată și se pronunță o nouă hotărâre prin care:

Cererea de chemare în judecată depusă de ***** către ***** cu privire la încasarea datoriei, a dobânzilor contractuale și compensarea cheltuielilor de

judecată se admite parțial.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui *****, datoria în sumă de 2680 euro (două mii șase sute optzeci) euro și 50 000 (cinci zeci mii) dolari SUA, dobânda contractuală în sumă de 1384 (o mie trei sute optzeci și patru) euro și 49 500 dolari (patruzeci și nouă mii cinci sute), dobânda de întârziere în sumă 2070,56 (două mii șaptezeci) euro, 56 cenți și 38 629,79 (treizeci și opt mii șase sute douăzeci și nouă) dolari SUA, 79 cenți exprimați în lei moldovenești la data executării hotărârii.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui ***** taxa de stat în sumă de 50 000 (cincizeci mii) lei, în rest pretențiile se resping.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la comunicare, prin intermediul Curții Supreme de Justiție.

Președintele completului Cotruță Iurie

Judecătorii Braga Angela

Țurcan Ion.